

בעזרה"ת אגודת ישראל תורה גליון 615

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

רש"י בפרשתנו אומר: בוא וראה כמה קשה המחלוקת. שהרי בית דין של מטה אין עונשים אלא עד שיביא שתי שערות, ובית דין של מעלה עד עשרים שנה, וכאן במחלוקת קרח ועדתו – נענשו ואבדו אף תינוקות יונקים". מידת העונש מראה את ממדי ההרס העלולים להיגרם כתוצאה ממחלוקת. המהר"ל מפראג, בספרו "גור אריה" שואל, במה שונה חטא המחלוקת משאר החטאים, עד כדי כך שגם תינוקות מתים בגללה? הרי בשאר החטאים קטן אינו נענש? המהר"ל עונה תשובה, שגם אם לא נצליח להבינה על בוריה, נרויח רווח גדול.

פנתח האה

אומר הרב אלבו: כל אדם צריך לזכור דבר אחד פשוט: אני בסך הכל פקיד בעולם הזה! יש פקיד בבנק שתפקידו לספור את שטרות הכסף ולרשום אותם בספרי הבנק. בכל יום עוברים תחת ידו מיליונים. האם הוא יכול להתגאות במיליונים האלו? ברור שלא! הוא בסך הכל פקיד, הממלא את חובתו, ומקבל את משכורתו מהמנהל הראשי.

כאן, בעולם הזה, כולנו "פקידים" של בורא עולם. שום דבר לא שייך לנו. הקב"ה מינה את כל אחד לאיזשהו תפקיד, אותו עליו למלא, איש איש לפי הכלים שקיבל ממנו יתברך. גם אם מתוקף תפקידו הוא "מגלגל מיליונים", עליו לדעת שהוא בסך הכל "פקיד", "צינור" דרכו מעביר הבורא יתברך את השפע לעולם.

הדברים אמורים לא רק ביחס לממון. הגאון מוילנא זצ"ל אומר, כי גם ביחס לחכמה, שומה על האדם להכיר ולדעת, כי אף אם זכה להגיע לאיזושהי דרגה בידעית התורה, לאחר שעמל, יגע ושקד עליה יומם ולילה, מכל מקום "פי ה' יתן חֶכְמָה מִפִּי דַעַת וּתְבוּנָה" (משלי ב', ו'), ורק משום שהקב"ה נתן לו סייעתא דשמיא מיוחדת זכה להגיע להיכן שהגיע!

וכמו שפקיד לא יכול להתהדר בעושרו של בעל הבית, כן כל אדם לא יכול להתהדר ולהחשיב את עצמו למשהו. "פי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו" – אם אדם מרגיש את עצמו ל"ישי", שיש לו משהו שלו, הרי הוא פוגם ב"אין עוד מלבדו"! הנפילה של רבים וטובים היא בזה שיחסו לעצמם איזשהו "ישי", חשבו שמגיע להם משהו. המרגלים חשבו שהם משהו, הם "נשיאים", ואם ייכנסו לארץ הם עלולים לאבד את ה"משהו" שלהם. קרח חשב שהוא משהו. "שני לעמרם". "מגיע לוי" להיות נשיא. המחשבות הללו הפילו אותם. לו היו חיים את ה"אין עוד מלבדו", ומודעים להיותם "פקידים" שיעודם למלא את התפקיד שיעד להם בעל הבית, לא היו נופלים כפי שנפלו.

זוהי עבודת המידות. להרגיש שאני "אין". גם אם הקב"ה מינה אדם לתפקיד חשוב, בעל השפעה רחבה, ונתן לו עושר רב - עדיין עליו להרגיש "אין"! עליו להרגיש שהוא בסך הכול "צינור", וככל שהצינור ריק יותר, חלול יותר – כן עובר בו שפע רב יותר מ"אין עוד מלבדו". ואם מכניסים בתוכו משהו מן ה"ישי" – זה יוצר "סתימה" בצינור! והסתימה חוסמת את זרימת השפע העובר דרכו! שבת שלום שמשון אליעזר פוקס

מחלוקת היא מציאות שלילית. מציאות הגורמת להרס, חורבן ואובדן. כשם שאש שורפת בין אם אדם מתכוון ובין אם לאו, משום שאש היא מציאות המכלה חומר, כך מחלוקת היא מציאות של הרס. העונשים הקבועים בתורה על שאר החטאים, הינם "חיצוניים" (יחסית למחלוקת), ולכן עליהם ניתן לומר שיש גיל מינימאלי לקבלת העונש. אולם מחלוקת היא מציאות של הרס, "גל" אדיר של מים, מציאות הפוגעת ללא הבחנה בין קטן לגדול. כמה קהילות בישראל נחרבו בגלל המחלוקת. כמה חברויות טובות נקרעו בגלל מחלוקת. מסופר על האדמו"ר רבי משה טיטלבוים זצ"ל, תלמיד החוזה מלובלין ובעל ה"ישמח משה" שאמר לחסידיו, שבגלגולו הקודם הוא היה עם בני ישראל במדבר, בזמן מחלוקתם של קרח ועדתו. "כלום סבורים אתם", תיאר האדמו"ר, "שקרח היה אדם פשוט שצעק כמה צעקות, שהיה קל להתעלם ממנו וימָהן? כלל וכלל לא! קרח הצליח לבלבל באמת את דעתם של בני ישראל! היו אנשים שגמרו בדעתם ללכת אחריו באש ובמים! ואני", סיים האדמו"ר, "שנוכחתי לראות את עוצמתה ונוראותיה של המחלוקת, קיבלתי על עצמי להתרחק ולא להיכנס אליה כלל וכלל."

זמני השבת
הדלקת נרות 7:25
מוצאי שבת 8:30
לית 9:00
 נא לשמור על קדושת הגליון
 אין לקרוא בשעת התפילה

אָהַל הַיְהוּדִים

שאלה: האם מותר למלאת מים בתבנית

ולהכניסם למקפיא בשבת לעשותם קרח?

מִרְן הֶרֶב עוֹבְדֵי יוֹסֵף זצ"ל כִּתְבֵּ טַעַם לְהַקְלֵ בְּהַכְנַת קֶרֶחַ בְּשַׁבַּת, שֶׁהָרִי בִּנְיָן הַקֶּרֶחַ אֵינּוּ דַבֵּר הַמַּתְקִיִּים, שֶׁהָרִי בְּהוּצָאתוֹ מִהַמְקַפֵּא מֵיִיד הוּא נִמְסֵ. וְלִכֵּן לְעִנְיַן הַלֵּכָה, מוֹתֵר לְהַכְנִיס בְּיוֹם שַׁבַּת מֵיִם אֹו כֹל מִשְׁקָה אַחֵר לְמַקְפֵּא כַּדִּי לְהַפּוֹךְ אוֹתוֹ לְקֶרֶחַ, וּבִפְרֵט בִּימֵי הַקִּיץ הַחֲמִיִם שֵׁישׁ בְּזֶה מִשׁוּם עוֹנֵג שַׁבַּת. וְכֵן הֶעֱלָה לְהַקְלֵ הַגָּאוֹן רַבִּי אֲלֵיעֶזֶר יְהוּדָה וְלַדְנֵבֵרֵג זצ"ל בְּשׁו"ת צִיץ אֲלֵיעֶזֶר (חֲלֵק ו' סִימָן לַד) וְהַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמוּאֵל הַלּוֹי וְאֶזְנֵר זצ"ל בְּשׁו"ת שֶׁבֵט הַלּוֹי (ח"א סִימָן קִיט)

שאלה: האוכל "גלידה" קפואה, האם עליו לברך לאחר מכן ברכה אחרונה. כלומר, האם הגלידה נידונה כמאכל, וממילא אם אכל ממנה שיעור כזית (בתוך כדי אכילת פרס), יברך לאחר מכן ברכת "בורא נפשות", או אולי נאמר שהגלידה היא "משקה", ומאחר וכך, אין אפשרות כלל לברך עליה ברכה אחרונה?

בְּדִין זֶה יֵשְׁנָה מַחְלֻקוֹת בֵּין הָאֲחֵרוֹנִים בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים. שֵׁישׁ אוֹמְרִים שֶׁהַגְּלִידָה נַחֲשַׁבֵּת לְמַאֲכָל, וְלִכֵּן יִתְכַּן שְׂאֵדָם יֵאָכֵל גְּלִידָה וְיִבְרַךְ לְאַחֵר מִכֵּן בְּרַכָּה אַחֲרֹנָה "בּוֹרָא נַפְשׁוֹת". וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַגָּאוֹן רַבִּי בֵּן צִיּוֹן אַבָּא שְׂאוּל זצ"ל (בְּאוּר לְצִיּוֹן ח"ב פֶּרֶק יד). וְלַעוֹמֵת זֹאת לְדַעַת הַרְבֵּה פּוֹסְקִים, וּבִכְלָלֵם הַגָּאוֹן רַבִּי אַהֲרֹן אֲפִשְׁטִין (בְּסִפֵּר כִּפֵּי אַהֲרֹן סִימָן לא), הַגְּלִידָה הִיא מִשְׁקָה שֶׁל מִמֵּשׁ לְכֹל דְּבָרִיו, וְלִכֵּן מֵאַחֵר וְאִין אֲפִשְׁרוֹת "לְשִׁתוֹת" רַבִּיעִית שֶׁל גְּלִידָה בְּבֵת אַחַת, מִמִּילָא לֹא שֵׁיךְ בְּמִצִּיאוֹת שְׂאֵדָם יִבְרַךְ עֲלֶיהָ בְּרַכַּת "בּוֹרָא נַפְשׁוֹת".

וְלַהֲלַכָּה, כִּתְבֵּ מִרְן רַבִּינוּ עוֹבְדֵי יוֹסֵף זצ"ל (בְּשׁו"ת יֵבֵעַ אוֹמֵר ח"ה סִימָן יח), וּבְסִפֵּר חוּזֵן עוֹבְדֵי בְּרַכּוֹת עֵמוּד קִמּוֹ, שְׂאִין לְבִרַךְ לְאַחֵר אֲכִילַת גְּלִידָה בְּרַכָּה אַחֲרֹנָה כֹּל, כִּי לְדַעַת הַרְבֵּה פּוֹסְקִים דֵּינָה כַּדִּין מִשְׁקָה מִמֵּשׁ.

אהל לחידוש

חידושים ופנינים לשולחן השבת

מדוע הקב"ה רומם וגידל את קרח, והעניק לו עושר מופלג, פקחות יתרה ומעמד מכובד, והלא הקב"ה ידע שקרח ישתמש בכל היתרונות הללו לרעה?

אלא, זהו יסוד גדול בהנהגת הקב"ה בעולמו: אדם יכול לקבל ממרום שפע של ברכה, כישירונו אדירים, עושר, גְּדֻלָּה וכבוד, אך עליו לדעת נאמנה כי צורת השימוש בכלים אלו נתונה לבחירה החופשית שלו. זוהי חובתו הגמורה, המוטלת עליו, להישמר ולהיזהר להשתמש בכלים אלו לטובה.

עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים ז'): "לֹא מִרְבָּכֶם מִכָּל הַעַמִּים תִּשָּׂק ה' בְּכֶם וַיִּבְחַר בְּכֶם כִּי אֶתֶם הַמְּעַט מִכָּל הַעַמִּים" דוֹרְשִׁים רַבּוֹתֵינוּ (חוֹלִין פ"ט): "אִמֵּר לְהֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׂרָאֵל: חוֹשְׁקֵי בְכֶם, שְׂאֲפִילוּ בְּשַׁעָה שְׂאֲנִי מִשְׁפִּיעַ לְכֶם גְּדֻלָּה אֲתֵם מִמְּעַטִּין עֲצַמְכֶם לִפְנֵי. נִתְתִּי גְּדֻלָּה לְאַבְרָהָם - אִמֵּר לִפְנֵי: 'וְאֵנֹכִי עֹפֵר וְאַפְרִ', לְמִשָּׁה וְאַהֲרֹן - אִמֵּרוּ: 'וְנַחֲנוּ מֵה', לְדוֹד - אִמֵּר: 'וְאֵנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ'. אֲבֵל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים אֵינָן כֵּן וְכו'".

ייחודיותו של עם ישראל מתבטאת בכך שגדוליו ומנהיגיו, ככל שהם מוסיפים גְּדֻלָּה, הֵם מוֹסִיפִים עֲנוּוָה! לְהַבְדִּיל מֵעוֹבְדֵי הַכּוֹכְבִים שֶׁהָרֵאשׁ שֶׁלֵּהֵם "מִסְתַּחֲרֵר" כֹּכֵל שֶׁהֵם מוֹסִיפִים גְּדֻלָּה!

שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר (קֶהֶלֶת ה'): "יֵשׁ רְעָה חוֹלָה רְאִיתִי תַחַת הַשָּׁמַשׁ עֹשֶׁר שְׁמֹר לְבַעְלָיו לְרַעַתוֹ", וְדִרְשׁוּ עַל כֵּךְ חַז"ל (פְּסַחִים קִיט.): "אִמֵּר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִקְיֵשׁ: זֶה עֲשָׂרוֹ שֶׁל קֶרֶחַ". זֶה הִיתָה הַבַּעִיָּה הַגְּדוֹלָה שֶׁל קֶרֶחַ: הָרֵאשׁ שֶׁלּוֹ "הַסְתַּחֲרֵר" מֵהָאוּצְרוֹת הַרְבִּים שְׁקִיבֵל מֵאֵת ה'! הוּא לֹא הַצְלִיחַ לְהִישָׂאֵר עֲנִיו וּשְׁפֵל, אֲלֹא נִיצַל - מִתּוֹךְ בַּחִירָה חוֹפְשִׁית - אֵת הַכֹּלִים שֶׁנִּיתְּנוּ לוֹ לְרַעָה.

הִיסוּד לְהַצְלַחָה אֲמִתִּית הוּא: "כִּי אֶתֶם הַמְּעַט!" בַּהּ בְּמַדָּה שְׂאֵדָם מִמְּעִיט אֵת עֲצָמוֹ, וּמִתְנַהֵג בְּמַדַּת הַעֲנוּוָה - כֵּן הוּא מְשַׁמֵּר, וּמְעַצִּים, אֵת הַגְּדֻלָּה שְׁקִיבֵל. וְכֹכֵל שֶׁהוּא מִתְנַגֵּה בַּהּ, וּמִנְצַל אוֹתָהּ לְרַעָה - כֵּן לֹא תִהְיֶה לָּהּ זְכוּת קִיוֹם וְהִיא תֵּאֲבֹד מִמֶּנּוּ. זֹהִי עֲבוּדַת הָאָדָם! לֹא "לְהַסְתַּחֲרֵר" מְעוֹשֵׁר, מִמְּעַמֵּד, מְכִישְׁרוֹנוֹת. לְהִישָׂאֵר עֲנִיו וּשְׁפֵל!

עֲנוּוֹתוֹתוֹ שֶׁל מִשָּׁה רַבֵּנוּ, הִיא שֶׁהִבִּיאָה אוֹתוֹ אֵל פְּסַגַת הַגְּדֻלָּה. שֶׁנִּינוּ בְּמִשְׁנֵה בֵּאבוֹת (ד', ד'): "מֵאֵד מֵאֵד הוּי שְׁפֵל רוּחַ". לֹא דִי ב"מֵאֵד" אַחַד, יֵשׁ צוֹרֵךְ ב"מֵאֵד מֵאֵד"! הוּוִי אוֹמֵר, שְׂאֵף פַּעַם בֵּן אָדָם לֹא יִכּוֹל לְהַסְתַּפֵּק בְּמֵה שֶׁעָשָׂה כַּדִּי לְהַתְרַחֵק מִן הַגָּאוּוָה, אֲלֹא תִמִּיד מוֹטַלַת עֲלִיו עֲדִיין הַחוּבָה לְהַתְרַחֵק עוֹד!

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8444774
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

בתגובה להקנטות של קרח ועדתו, נפל משה על פניו. מדוע נהג כך? מפליא הוא הסברו של הגאון רבי רפאל בירדוגו זצ"ל בספרו "מי מנוחות": "מהיותו נוגע בדבר – לא ידע מה לעשות, רק מסר הדבר לה' לברר הדבר". להלן מעשה (הובא בספר "סביב שולחנו של המגיד") הממחיש עד כמה גדול כוחה של נגיעה:

עשיר אחד שהיה מפורסם בנדיבות לבו, היה מרבה להלוות כספים לאנשים שנקלעו למצוקה. יום אחד פנה אליו אדם בבקשת הלוואה נכבדה. המבקש היה ידוע כאדם שהיה מרבה ללוות וממעט לפרוע, ובמקרה הטוב היה מאחר בהחזרת החוב. מטבע הדברים, אנשים נמנעו מלהלוות לו, אך מיודענו העשיר מתוך רחמים על אותו אדם, לקח את הסיכון והלווה לו את הסכום הגדול שביקש, כשהוא מקווה שוודאי הלה יזכור לו את חסדו ויפרע בזמן את חובו.

הימים חלפו וזמן הפירעון הגיע, ולא זו בלבד שהלווה לא בא לפרוע את חובו, אלא אף לא טרח לבקש להאריך את זמן ההלוואה. משחלפו למעלה משנתיים מזמן הפירעון, הלך המלווה הנדיב אצל הלווה וביקשו שיפרע את חובו. כאן נכונה לו הפתעה. הלה העז פניו כנגד בעל חובו והכחיש את דבר ההלוואה מכל וכל. למלווה לא נותרה ברירה אלא לזמנו לדין תורה. שמעו הדיינים את שני הצדדים ופסקו שאם הלווה רוצה לפטור את עצמו, עליו להישבע שמעולם לא לווה ממנו. למרבה התדהמה, נעמד הלה ונשבע לשקר שלא היו דברים מעולם.

כאשר שמע זאת המלווה, איבד את שליטתו העצמית, והחל לצעוק על הלווה לעיני הדיינים: "לא אכפת לי מהכסף, אך כיצד הנך מעז להישבע לשקר?! ככה לעבור על אחת מעשרת הדברות?! עליך להתבייש מעצמך! אתה ממיט חרפה על כל עם ישראל!". ומאז, בכל פעם שהועלה הנושא, עלה זעמו של המלווה, והיה חוזר ואומר: "מהכסף לא אכפת לי, אך להישבע לשקר?!".

חלפו שנים רבות והמקרה נשכח, עד שבאחת השבתות עלה המלווה על הבימה בבית הכנסת ואמר: "ברצוני להכריז דבר מה. לפני מספר שנים היה לי דין תורה עם פלוני, ולאחר פסק הדין ביישתי אותו פעמים רבות בפני חברי, ודברתי עליו רעה. כעת, אני רוצה לבקש מחילה על שביישתי אותו ברבים". התמיהה שפשטה על פני המתפללים לא נעלמה מעיניו, והוא מיהר לפרש את בקשת המחילה שבאה אחרי שנים לא מעטות, וכה אמר:

"בשבוע שעבר נסעתי לרגל עסקי לעיר רחוקה. באחת מפגישותי עם אחד מידידי שם, סיפר לי הלה על דין תורה שעומד להתקיים שם בקרוב, וביקשני לבוא לבית הדין, כדי לשמוע את הדיון ואת פסק הדין. כיון שזמני היה בידי, הלכתי לשם והאזנתי לדין ודברים. להפתעתי נוכחתי לדעת, שהנושא הנדון היה בדיוק מה שהיה לי עם אותו לווה. אדם לווה כסף מחברו, ומאוחר יותר הכחיש וטען שלא היו דברים מעולם. גם כאן פסקו הדיינים שעל הלווה להישבע, והוא נשבע. ואני ישבתי בבית הדין וראיתי בעיני כיצד אדם נשבע לשקר, אולם כאן, הדבר כלל

לא הפריע לי". "כאשר שבתי לביתי התחלתי לחשוב: הנה שמעתי יהודי הנשבע לשקר ועובר על אחת מעשרת הדיברות, ובכל זאת שום שריר בפני לא זע. מיד שאלתי את עצמי: מה נשתנה? מדוע אצל הלווה שלי הפכתי את העולם ואמרתי לכולם שלא אכפת לי מהכסף, רק משבועת השקר, ואילו כאן אין הדבר מפריע לי כלל? הגעתי למסקנה שכפי הנראה לא החטא הטריז אותי, אלא כספי שנלקח ממני היה חסר לי.

"אם כן, כל מה שאמרתי שלא הכסף עיקר אלא שבועת השקר, נבע מנגיעה אישית! לא היתה לי כלל זכות לפגוע כך בלווה, ועל כך אני מפייסו בפומבי".

שגיאות הכתיב של שלומי
הכעיסו מאוד את המורה,
בעיקר כשהוא כתב "אלחטי" במקום
"הלכתי".

באחד הימים קיבל שלומי עונש לכתוב אחרי
הלימודים על הלווה "הלכתי".
למחרת רואה המורה לוח מלא במילה "הלכתי".
בסוף היה כתוב בקטן: "כתבתי 87 פעם הלכתי.
נגמר לי המקום אז אלחטי הביתה"...

קצתה האתול

מחלוקת קורח - מובא במדרש שמה רבנו ניסה להשיב לקרח תשובות שונות, אך קרח לא הסכים להקשיב לו ואף לא יתייחס לדבריו, אומר המדרש: "כל הדברים האלו פיס משה לקרח, ואין את מוצא שהשיבו דבר". משה רבינו פיס את קרח כל כך הרבה פיוסים, ולא מוצאים שקורח ענה לו שום דבר.

למה? ממשך המדרש ואומר: "לפי שהיה פקח ברשעו, אמר אם אני משיבו ידע אני בו שהוא חכם גדול ועכשו קפחני בדבריו ואני מתרצה לו בעל פרחי, מוטב שלא אצק לו. כשראה משה שאין בו תועלת פרש הימנו". (במדבר רבה י"ח) - קרח היה פיקח, וידע שאם הוא יקשיב למשה רבנו ויתחיל לענות לו, הרי משה רבנו היה חכם גדול, וידע להשיבו על דבריו, ואז בעל כרחו יצטרך להודות שהוא טעה. לכן העדיף לא להתחיל בכלל לדבר עם משה רבנו!

כך גם נהגו דתן ואבירם כהמשך המדרש: "וישלח משה לקרא לדתן ולאבירם אף הם עמדו ברשעו ולא נצקו להשיבו" משה רבינו מזהיר אותם מול כל בני ישראל שהם הולכים למות במיתה משונה - להיבלע חיים באדמה, והם ידעו שהדברים חייבים להתקיים, כי הרי ראו זאת לאורך כל הדרך. אך עדיין נשארו בעקשנותם והעדיפו למות ולא להודות בטעותם!

כמה זוגות יעדיפו להמית את הזוגיות שלהם, כמה הורים ירסו את החינוך שלהם עם הילד, כמה חברים ירסו את החברות, כמה אנשים יריבו עם שכן ועם כל העולם, רק כי קשה להם להודות בטעות...

גם כשהזהיר משה את כל מאתיים וחמישים האנשים שחלקו יחד עם קורח על מנהיגות משה ואהרן, כשהנבחר מפי ה' יישאר בחיים והשאר ימותו - "מי שיבחר מכם יצא חי וכולכם אובדים" (מדרש רבא י"ח), הם הגיעו למחרת עם קטורת, על אף שידעו שה' בחר באהרן ושהם ימותו, העיקר שלא להודות בטעותם.

הסבא מקלם אומר: "אדם מוכן עוד איכשהו לומר לחברו 'אתה צודק', אולם קשה לו להוציא מהפה 'אני טעיתי'..."

לעיתים הקושי להודות באמת יושב על משהו קשה שעברנו בעבר, לעיתים גאווה או נחיתות, אך הנזק והנהגה זו מחמירים את המצב ולא מרפאים...

עדיף להסתכל על האמת בפנים, גם אם היא כואבת, ולומר טעיתי כי ההתגברות והבניה שתנבע מבחירה נכונה של להודות בטעות, תמנע מאיתנו כאב ממושך ופגיעה בעצמנו.

האדם המודה בטעות הוא הגדול באמת!

לעילוי נשמת מרת אסתר ב"ר משה ע"ה - ה' תמוז

**ברכה והצלחה
ובריאאות איתנה**
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 19:10

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
שחרית - 5:00
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 19:15
שיעורי תורה מידי יום
שעה קודם מנחה
יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 20:00

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
טוביה שרבי בן נזימה
ומשפחתו הי"ו
דוד חיים בן עליזה
ומשפחתו הי"ו
אופיר דלל בן אורה
ומשפחתו הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18
תפילת שחרית - 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) - 19:10
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
יום ה' - הרב אליהו הכהן שליט"א